

ПРЕС КЛИПИНГ

23. децембар 2019.

НАСЛОВИ

Од агенцијског запошљавања до несигурног радног места(стр.3)

Za 11 godina iz Srbije se odselilo 500.000 ljudi(str.4)

Novinarima u Srbiji potrebna psihološka podrška zbog trauma(str.6)

Socijalna pomoć u Srbiji upola manja od minimalnih životnih potreba(str.7)

Krušik mora Aleksandra Obradovića da vrati na posao(str.8)

Vlast obećava bolje dane, analitičari tvrde - nismo ni blizu zemljama u regionu(str.10)

Од агенцијског запошљавања до несигурног радног места

Аутор: Марија Бракочевић

По новом закону, који ступа на снагу у марту 2020. године, агенције неће имати обавезу да доставе доказ о банкарској гаранцији као услов за издавање дозволе за рад

Законом о агенцијском запошљавању, који је недавно усвојила Скупштина Србије, предвиђена је могућност уступања запослених преко агенција чији је број ограничен на десет одсто у односу на укупан број запослених. Ипак, овај закон не ограничава послодавце кориснике да у неограниченом броју и проценту ангажује раднике који су у агенцији запослени на неодређено време. Синдикати су се зато заложили да се број агенцијски запослених радника ограничи на десет одсто у односу на укупан број запослених код послодавца, пре свега да би се спречиле злоупотребе, али и да се уведе солидарна одговорност послодавца и агенције за исплату накнаде штете по основу повреде на раду и професионалног обољења уступљеног запосленог.

Тражили су и да се повећа износ предвиђених прекршајних казни, у случају кршења овог закона, односно да износ ових казни буде изједначен са казнама које предвиђа Закон о раду. На крају, од свих могућих предлога и амандмана које су недавно упутили посланицима у парламенту, није остало ништа, а у Савезу самосталних синдиката Србије подсећају да је велики пропуст учињен највише на штету радника, јер по том закону, који ступа на снагу у марту 2020. године, агенције неће имати обавезу да доставе доказ о банкарској гаранцији као услов за издавање дозволе за рад. Та финансијска гаранција била би средство обезбеђења исплате зараде, накнаде зараде и накнаде трошкова агенцијским запосленима.

– Држава је, нажалост, болећива према онима који оснивају предузећа за привремено-повремено запошљавање. Такве агенције треба да постоје да би омогућиле брже запошљавање некога ко је тренутно незапослен, у случају да предузеће нема кадар, па да онда до њега брже дође помоћу агенције. Иако смо инсистирали на томе да свако ко је основао агенцију положи држави финансијску гаранцију од минимум шест милиона динара, то ипак није ушло у закон. Држава је у крајњем случају уставом гарант за сва права људи и она би требало на тај начин да има посебан фонд и да, ако агенција нестане, обезбеди новац за исплате зарада – наводи Душко Вуковић, потпредседник савеза.

Закон о агенцијском запошљавању решиће неке проблеме, кад је реч о платама агенцијских радника, њиховом праву на одморе, одсуство, боловање, али неће све. Јер, агенције више неће имати обавезу да после две године рада запосле агенцијског радника за стално.

– Тенденција предузећа је да са запосленима убудуће не заснивају радни однос, да узимају раднике из агенције по потреби на три, шест месеци, по закону највише до две године. Истраживања у Скандинавији, одакле је прича око агенцијског ангажовања радника и кренула, показала су да су мотивација и продуктивност таквих радника били знатно умањени и да су они лако одустајали од посла, па тамошњи послодавци практично више и не желе да ангажују раднике преко агенција – додаје Вуковић.

Овим законом уводи се ограничење броја агенцијских запослених, али само оних који имају уговор на одређено, не и на неодређено време. Тако послодавац не може ангажовати више од 10 одсто агенцијских запослених у радном односу на одређено време у односу на укупан број запослених. Синдикати сматрају да тенденција да агенција запошљава раднике на неодређено нема никакве логике, јер на тај начин омогућава кориснику предузећа да без обзира на број људи у свом предузећу може да упосли и људе из агенције.

– Зато смо и тражили ограничење до 10 одсто, али садашњи закон каже да ако предузеће има 100 људи онда не може из агенције да узме више од 10 радника. Али, уколико су радници запослени у агенцији на неодређено, онда предузеће са 100 људи може да узме још 100 људи и из агенције. То само води ка несигурности радних места и томе да предузеће у будућности уопште више неће имати интерес да запошљава кадар на неодређено време – набраја Вуковић.

Две просечне зараде као отпремнина

У Асоцијацији слободних и независних синдиката истичу да је крајње поразно било недавно гласање за овај закон посланика који себе сматрају представницима партија социјалдемократске оријентације.

– Тиме су омогућили сваком предузећу да може да прими радника преко агенције, а једини услов је да је он наводно стално запослен. Али, такав радни однос значи да ће он бити запослен за стално, али само док треба послодавцу, а када му не буде био од користи, он ће га прогласити технолошким вишком, па ће агенцијски радник на крају изгубити посао. Ипак, једино добро је то што ће у том случају агенција морати да му исплати две просечне зараде као отпремнину по закону о раду – наводи Ранка Савић, председница асоцијације.

У Србији тренутно преко агенција ради од 80.000 до 100.000 људи.

Objavljen predlog Vladine strategije za ekonomske migracije

Za 11 godina iz Srbije se odselilo 500.000 ljudi

Piše: Lj. Bukvić

Veće podsticajne mere za privlačenje stranih investicija, unapređenje odnosa između matice i dijaspore, proširenje nadležnosti saveta za migracije na lokalnom nivou, ali i povećanje izdvajanja za istraživanje i nauku sa sadašnjih 0,87 odsto na dva odsto za sedam godina, kao i veći budžet za prosvetu i kulturu deo su plana države kako da se izbori sa sve većim odlaskom ljudi iz Srbije.

Kompletan plan, sa ciljevima i predlozima mera, kao i aktuelna, prilično zabrinjavajuća statistika o odlasku uglavnom mladih iz Srbije u poslednjoj deceniji objavljena je na sajtu Ministarstva rada, u predlogu Strategije o ekonomskim migracijama za period od 2021. do 2027, koja će na javnoj raspravi biti do 3. januara naredne godine.

Osnovni cilj strategije je da se napravi poslovni i privredni ambijent koji bi zadržao radno sposobne u našoj zemlji. A činjenice o tome koliko ljudi odlazi iz Srbije poslednjih godina su zabrinjavajuće.

Prema podacima Organizacije za ekonomsku saradnju i razvoj (OECD), prosečni godišnji broj emigranata iz Srbije samo u države članice ove organizacije od 2007. do 2015. je više nego udvostručen, sa 27.000 na 60.000.

„Prosečan godišnji priliv migranata iz Srbije u države članice OECD, u periodu 2007. do 2016. iznosio je 41.000. To znači da je za 11 godina iz Srbije samo u OECD zemlje otišlo gotovo pola miliona. Podaci o povratku u Srbiju nisu poznati“, navodi se u ovom dokumentu.

U Strategiji se dalje ističe da bi se na osnovu jedanaestogodišnjeg trenda moglo predvideti da će emigracija nastaviti rast iz najmanje dva razloga, zbog emigracionih namera koje se u našoj zemlji sporo menjaju i zato što se tražnja za radnom snagom iz Srbije u EU ne smanjuje i što će, što smo bliže ulasku u EU, i dalje rasti.

Podaci koje je objavio OECD ove godine i koji su se našli i u državnoj strategiji pokazuju da je poslednjih 12 godina iz Srbije otišlo u inostranstvo pola miliona ljudi, prosečne starosti trideset godina i da su iseljeni u najvećem procentu iz „kontigenta radne snage“.

S druge strane, statistika onih koji se vraćaju u našu zemlju takođe nam „ne ide naruku“. U periodu od 2001. do 2011, broj povratnika u Srbiju bio je manji od 70.000, a od ukupnog broja čak 63 odsto pripada neaktivnom stanovništvu u zemlji, što znači da su mahom penzioneri ti koji se vraćaju Srbiju. Profesor Ekonomskog fakulteta Saša Randelović kaže za Danas da je malo verovatno da ćemo zaustaviti migracije, ali da postoji načini da se taj trend ublaži.

– Dva su razloga zbog kog ljudi odlaze iz Srbije, jedan je ekonomski, zbog više zarade i većih šansi za zapošljavanje, a drugi neekonomski, odnosno on se tiče onih koji i ovde dobro zarađuju i kojima nije prioritet veća zarada, već koji žele stabilnije uslov za život, kvalitetniju zdravstvenu zaštitu, sistem sa manje korupcije – ističe Randelović. Zato bi država, osim ekonomskim momentom, kako kaže, trebalo da se pozabavi i ovim drugim, jer bi to bio dobar način da se ublaži ovakav trend odlaska ljudi.

I za stručnjaka za ekonomske migracije Vladimira Grečića ključno je da se pripreme mere kojima bi se stvorili bolji uslovi ne bi li se zadržali stručnjaci, ali i privukle investicije.

– Nemamo dovoljno stručnih radnika, a tu ne mislim samo na visokoobrazovane. Razlike u standardu između razvijenih i manje razvijenih zemalja su toliko velike da mere za ublažavanje trenda odlaska moraju da se usvoje. Pritom moramo znati da se trend odlaska ne može zaustaviti, već samo ublažiti – ističe Grečić, koji je član Vladinog tima za praćenje ekonomskih migracija.

Poenta, kako kaže, nije samo u ekonomskim stvarima, već i institucionalnom i zakonskom okviru, a migracije će biti veće kako se Srbija bude približavala članstvu EU, kao što je to bio slučaj sa zemljama iz okruženja.

Iako većina ljudi u sopstvenom angažmanu odlazi za poslom iz Srbije, i država je ta koja aktivno godinama radi na slanju ljudi u inostranstvo. U prvom delu strategije na kojoj je radio Vladin tim za praćenje ekonomskih migracija se to i ističe. Tako je, prema podacima Centralnog registra obaveznog socijalnog osiguranja za 2018, 901 poslodavac iz Srbije uputio ukupno 15.503 zaposlenih na privremeni rad u 107 zemalja, najviše u Nemačku, Slovačku i Hrvatsku.

Osim toga, upućivanje radnika iz Srbije u EU postalo je značajnije u poslednje tri godine, po usvajanju Zakona o upućivanju. Od 607 radnika koliko ih je na rad u inostranstvo poslato 2015, broj je skočio na 10.576 godinu dana kasnije i porastao za još pet hiljada u 2018. godini.

Godinama unazad posao našim ljudima, pre svega u EU, osim 127 privatnih agencija, pronalazila je i država preko Nacionalne službe za zapošljavanje. Osim toga, Srbija ima zaključene bilateralne ugovore o socijalnoj sigurnosti sa 28 država.

Iako podaci UN iz 2013. pokazuju da je Srba u dijaspori 1,3 miliona, procene Ministarstva spoljnih poslova su da u srpskoj dijaspori ima 4,5 miliona ljudi, od toga 1,5 miliona sa srpskim, dok ostali imaju dvojna državljanstva.

U Strategiji se, između ostalog, navode i prednosti odlaska ljudi, odnosno mogućnostima kako na najbolji način iskoristiti njihov odlazak. Jedan od načina su i devizne doznake, koje bi mogle da budu, kako je istaknuto, kanal kroz koji „odliv mozgova“ može generisati pozitivne efekte za zemlju porekla.

„Srpska dijaspora je poslala u matičnu državu preko 3,6 milijardi dolara u 2017. godini. Godinu ranije priliv deviznih doznaka migranata u matičnu državu bio je veći za 36 odsto od priliva stranih direktnih investicija u Srbiju. U odnosu na BDP doznake migranata iznosile su 8,4 odsto i one su u 64 odsto slučajeva stizale iz zemalja EU“, navodi se u Strategiji.

Javna rasprava u Beogradu u utorak

Javna rasprava o predlogu strategije za ekonomske migracije počela je 13. decembra, a prethodnih dana u Nišu, Novom Sadu, Subotici i Novom Pazaru održani su i okrugli stolovi na tu temu. Javna rasprava u Kragujevcu će biti u ponedeljak, 23. decembra, a završna je u Beogradu 24. decembra.

Primeri iz okruženja

Prema podacima OECD, iz Rumunije i Bugarske je od 2007. (kada su ušle u EU) do 2016. u proseku godišnje odlazilo 355.000, odnosno 97.000 ljudi. U istom periodu, taj godišnji prosek u Poljskoj je bio 278.000, Mađarskoj 70.000, a u Hrvatskoj 35.000 ljudi. Kada je Hrvatska u pitanju, navodi se u

Strategiji, nakon ulaska u članstvo EU godišnji broj emigranata je počeo naglo da raste, 2015. dostigao je 77.000, da bi u 2017. pao na 73.000 ljudi.

Novinarima u Srbiji potrebna psihološka podrška zbog trauma

Piše: Beta

Novinarima u Srbiji je potrebna psihološka podrška, jer ih je sve više koji doživljavaju traume na poslu, zbog različitih vrsta pritisaka kojima su izloženi od urednika i vladnika medija, piše portal Autonomija.

U Srbiji je, nažalost, danas mnogo novinara koji doživljavaju traume na poslu, ali se ne obraćaju za pomoć na pravu adresu, pa rešenje često nalaze u alkoholu. U velikoj meri, novinari doživljavaju traume od urednika koji su tu samo da bi izvršavali naloge novokomponovanih vlasnika, tajkuna, političara...“, navodi Autonomija.

Psiholog Marko Tomašević iz psihološkog savetovališta „Mozaik“ rekao je da su ljudi primorani da rade u nekim redakcijama, jer je to jedini način da obezbede sebi neku platu da se izdržavaju.

„A to i jeste neka vrsta modernog ropstva: ako ste ucenjeni i u poziciji ste da ne možete da budete objektivni i ako taj zadatak izvršite na način kako vam je urednik rekao ili zbog direktiva koje su u svakom smislu pogrešne“, kazao je Tomašević za Autonomiju.

Prema njegovim rečima, novinari su skloni alkoholizmu jer je alkoholizam u stvari pokušaj da se izađe na kraj sa nečim u nedostatku drugih mehanizama.

Urednik u redakciji BIRN-a Milorad Ivanović radi kao saradnik međunarodnog Dart centra za novinarstvo i traumu za područje Srbije i po potrebi povezuje kolege sa međunarodnim stručnjacima iz oblasti psihologije.

„Dart centar smatra da je čovek neka vrsta kontejnera koji se vremenom puni raznim negativnim informacijama i da bi taj kontejner povremeno trebalo da se prazni tako što bi novinari međusobno pričali o svojim iskustvima i na taj način se oslobađali problema. Kolegama sa težim stanjima, kojima razgovor ne pomaže, Dart centar predlaže razgovor sa psihoterapeutima“, naveo je Ivanović.

Iako Dart centar saraduje sa psiholozima širom sveta, kada je reč o Srbiji takvi sistemi još nisu razvijeni.

„Mi bismo na tome zapravo hteli da radimo, da napravimo neku mrežu u kojoj bi bili novinari, urednici i psiholozi, gde bi pomagali jedni drugima. Za sada ta pomoć ne postoji“, objasnio je Ivanović.

Tamara Filipović iz Nezavisnog udruženja novinara Srbije kazala je da to novinarsko udruženje planira da se bavi psihološkom podrškom novinarima.

Bojana Trivunčić iz Centra za rehabilitaciju žrtava torture IAN pozdravila je tu ideju i dodala da bi se rado uključila u rad jedne takve mreže.

„Jako je bitno da su novinari i sami svesni šta treba da urade da bi im se olakšao posao jer se najbolje uči iskustveno, a to se najbolje i primi. Za razliku od nas psihologa novinari su direktno izloženi traumama. Ako idete na lice mesta kada se nešto strašno desi to je još veće traumatsko iskustvo od nas koji slušamo tuđe traume“, navodi Trivunčić.

U NUNS-u su tokom ove godine zabeležili oko 80 pritisaka, devet fizičkih napada i oko 20 verbalnih pretnji novinarima.

„Ustanovili smo kroz analizu poslednje tri godine da oko 30 odsto agresivnih izjava, pretnji i pritisaka na novinare dolazi od najviših državnih službenika i nosilaca funkcija. Najizloženiji bili suiskusni novinari koji kritički razmišljaju i prave priloge o temama od javnog interesa“, navela je Tamara Filipović.

Za novinare koji na poslu trpe pritiske i doživljavaju traume može se reći da imaju oboljenje koje se može klasifikovati kao profesionalno, što se u domaćoj medicinskoj praksi u retkim slučajevima dijagnostikuje.

I pored izražene potrebe medijskih radnika, sistematski pregledi zaposlenih u medijima u Srbiji, ako ih ima, nisu obuhvaćeni i psihološkim pregledima.

„U inostranstvu postoje procedure i to su normalne stvari. Kod nas to ne postoji iz nekog razloga, ali nemam odgovor na to pitanje“, rekao je psiholog Marko Tomašević.

Anonimni sagovornik Autonomije ispričao je da se sa svojim traumama izborio bez sistematskog pregleda.

Na pitanje da li bi ohrabrio kolege da se obrate psihologu, ako imaju traume, odgovara da bi to zakonom propisao.

„Ne da bih ih ohrabrio, nego bih zakonom propisao da svako, uz izabranog lekara, stomatologa i ginekologa, ima izabranog psihologa sa obavezom mesečnih poseta u trajanju od sat vremena, a po potrebi i češće. Jednostavno je: ako te boli grlo ideš kod lekara, ako boli zub ideš kod zubara, ako boli ‘duša’ ideš kod psihologa“, zaključio je sagovornik Autonomije

Socijalna pomoć u Srbiji upola manja od minimalnih životnih potreba

Piše: Beta

U Srbiji je 1,8 miliona ljudi u riziku od siromaštva, pola miliona ne može da zadovolji osnovne životne potrebe, a samo 260.000 ljudi prima socijalnu pomoć, čiji je iznos upola manji od iznosa neophodnog za minimalne životne potrebe, piše portal Autonomija.

Uprkos ovakvom stanju, izdvajanja za socijalnu zaštitu u budućnosti biće još manja, navodi Autonomija.

Podseća se da Evropska komisija u poslednjem izveštaju navodi da je u Srbiji „udeo pojedinaca u riziku od siromaštva ili socijalne isključenosti najviši među svim evropskim zemljama“ i poziva državu da poveća iznose socijalne pomoći kako bi korisnici dostigli odgovarajući životni standard.

Sagovornici Autonomije kazali su da Srbija ignoriše te zahteve, čime krši Ustav u pogledu socijalnih prava građana.

„Socijalna pomoć u 2017. je bila 8.121 dinar. Fiksna potrošnja neophodna za zadovoljavanje minimalnih životnih potreba definisana je kao linija apsolutnog siromaštva i u 2017. godini iznosila je za jednu odraslu osobu 12.045 dinara“, kazala je Sarita Bradaš iz Fondacije Centar za demokratiju.

Minimalna potrošačka korpa, definisana kao potrošnja domaćinstva koja obezbeđuje održavanje života i radnog kapaciteta članova domaćinstva, u 2017. iznosila je 16.405 dinara, navela je ona i upitala kako čovek može da preživi u Srbiji sa 271 dinarom dnevno.

Milica Marinković iz Inicijative za ekonomska i socijalna prava A11 ocenila je da državi socijalna zaštita nije prioritet.

„Kada sagledamo kolika sredstva se izdvajaju u budžetu za neke namene koje nemaju za cilj socijalnu zaštitu kao na primer za izgradnju jarbola, fudbalskih stadiona i slično, jasno je da država ima sredstava, ali da ta sredstva nisu pravilno usmerena“, rekla je Milica Marinković.

Šta će se dalje dešavati sa uzbunjivačem i aferom o trgovini oružja?

Krušik mora Aleksandra Obradovića da vrati na posao

Piše: Z. Radovanović - V. Jeremić

Rešenje o udaljenju sa posla koje je uzbunjivač Aleksandar Obradović primio dok je bio u Centralnom zatvoru biće ukinuto kao posledica činjenice da je pušten iz pritvora, kaže za Danas Obradovićev branilac advokat Vladimir Gajić.

On je šanse njegovog klijenta da se vrati na posao okarakterisao kao „stoprocentne“.

– Neophodno je da prvo od suda primimo rešenje o ukidanju pritvora. Nakon toga, Aleksandar ima zakonsku obavezu da to rešenje odnese u Krušik. Kada to uradi, Krušik mora da stavi van snage rešenje o privremenom udaljenju sa posla, pošto je to rešenje upravo i doneto zbog toga što je bio u pritvoru. Ta mera, uzgred rečeno, i donosi se zbog zaštite radnika, pošto bi u suprotnom dobio otkaz zbog nedolaska na posao, kaže Gajić.

On ostavlja mogućnost da će u Krušiku pokušati da onemoguće Obradovića da se vrati na posao pokretanjem nekakvog disciplinskog postupka, ali i ističe da ne veruje da će to biti slučaj.

Obradović je, podsetimo, u oktobru, dok se nalazio u pritvoru u Centralnom zatvoru u Beogradu, dobio rešenje o privremenom udaljenju sa posla. Iz Krušika su odgovarajući na pitanja medija precizirali da on nije disciplinski gonjen već da je u skladu sa Zakonom o radu dobio rešenje o udaljenju. Rešenje je, dodali su tom prilikom, bilo na snazi dok god je Obradović u pritvoru, a u tom periodu je primao trećinu zarade, opet u skladu sa zakonom.

Nedelju dana nakon prijema rešenja o udaljenju, Obradović je iz klasičnog prebačen u kućni pritvor, u kome se nalazio do pre dva dana kada je rešenjem suda pušten na slobodu.

On je uhapšen 18. septembra na radnom mestu pod sumnjom da je, dostavljajući medijima podatke o poslovanju Krušika, odavao poslovne tajne. Način na koji je lišen slobode i moguće zloupotrebe ovlašćenja trenutno su predmet istrage Zaštitnika građana. Paralelno, tužilaštvo ispituje da li ima osnove da se protiv Obradovića podigne optužnica.

I dok se čeka da stigne rešenje o ukidanju pritvora Aleksandru Obradoviću, u javnosti su se pojavili novi dokazi o povezanosti Branka Stefanovića, oca ministra policije, sa kompanijom GIM, koja je sudeći prema dostupnim informacijama, bila povlašćena u poslovanju sa firmom Krušik.

Kako je objavio BIRN, Stefanović stariji je u maju ove godine bio u delegaciji kompanije GIM koja je posetila sedište italijanske fabrike oružja Bereta.

Pored Stefanovića, koji je putovao u statusu specijalnog savetnika, u Italiju su išli i vlasnik GIM-a Goran Todorović i Dragan Đorđević, bivši oficir za vezu srpske ambasade u Rimu. Ono što ovu posetu delegacije GIM-a razlikuje od prethodnih do sada otkrivenih je što je uključivala i predstavnike Ministarstva unutrašnjih poslova.

Delegaciju MUP-a predvodio je Ivan Ristić, koji je u to vreme bio pomoćnik direktora policije. Pre te pozicije Ristić je bio zamenik šefa kabineta ministra Stefanovića.

Put u Italiju još jedan je dokaz o povezanosti Branka Stefanovića sa kompanijom GIM koja se bavi prometom oružja čiji poslovni uspeh se podudara sa dolaskom Stefanovića na čelo MUP-a.

U Kragujevcu, sedištu fabrike oružja Zastava, pretpostavlja se da bi razlog za posetu delegacije MUP Bereti mogao da bude vezan za nabavku oružja italijanske kompanije za srpsku policiju. Bereta ima vojni, policijski, lovački i civilni program, a njen automat, koji koristi pištoljsku municiju od 9 milimetara, pored UZI-ja i heklera, najkvalitetnije je policijsko oružje te vrste, te je u posedu mnogih evropskih policija.

MUP Srbije ne može direktno da uvozi oružje, ali Srbija ima državnu kompaniju za trgovinu oružjem, Jugoimport SDPR, i bilo bi mnogo logičnije i u svakom pogledu transparentnije i ispravnije, smatraju kragujevački stručnjaci, da je o eventualnim pregovorima o kupovini Beretino oružja za srpsku policiju učestvovao Jugoimport, a ne privatna firma GIM.

Kao još jedan mogući razlog za posete delegacije GIM-a Bereti, u delu javnosti navodi se i potencijalna privatizacija jedinog domaćeg proizvođača vojnog, policijskog, lovačko-sportskog oružja za ličnu odbranu (pištolji i revolver) – Zastave oružja.

Naš list je, podsetimo, još pre dva meseca, pozivajući se na saznanja uzbunjivača iz Krušika Aleksandra Obradovića, da GIM i Bereta planiraju da zajednički uđu u Zastavu oružje, za šta su zakonske mogućnosti stvorene sredinom prošle godine.

U poslovodstvu Zastave oružja koje je poslednjih godina u „dubokoj ilegali“, praktično je nemoguće da se više dobije bilo kakva, a time i informacija o mogućoj privatizaciji kragujevačke fabrike.

U fabričkom Sindikatu kažu, pak, da nemaju informacije te vrste, ali da ih mogućnost da se GIM, u saradnji sa nekom drugom domaćom ili inostranom kompanijom, pojavi kao kupac dela Zastave oružja, ne bi mnogo iznenadila.

– Prošlogodišnjim usvajanjem Zakona o proizvodnji i prometu naoružanja i vojne opreme, predviđeno je da domaći i inostrani investitori mogu da kupe do 15 odsto kapitala najznačajnijih domaćih vojnih fabrika (Zastave, Krušika, Slobode, Prvog partizana, Milana Blagojevića, Prve iskre...-prim. Z. R.). Njihovo ukupno učešće u vlasništvu nad preduzećem ne može da pređe 49 posto, pa je tako stvoren zakonski osnov da GIM ili neka druga domaća ili inostrana firma kupi deo naše fabrike, protiv čega smo se mi prošle godine snažno borili, kaže za naš list Dragan Ilić, predsednik Sindikata u Zastavi oružju.

U Sindikatu ističu i da je indikativno da fabrika sve više zapada u dužničko ropstvo, a da država, koja je većinski vlasnik Zastave oružja, ništa ne čini da je oslobodi tog balasta.

Vučić: Nebojša bi se istog časa sklonio da mu to kažem

Predsednik Srbije Aleksandar Vučić izjavio je da između njega i ministra unutrašnjih poslova Nebojša Stefanović, sina Branka Stefanovića, nema nikakvog sukoba i da bi Stefanović otišao istog časa da mu on (Vučić) to kaže.

„Nema nikakvog sukoba, da samo kažem Nebojši da ode, da se skloni, to bi uradio istog časa“, rekao je Vučić upitan da prokomentariše navode pojedinih medija da postoji sukob između njega i Stefanovića.

Rekao je da Stefanovića napadaju jer je uradio nešto što nijedan njegov prethodnik nije, da od četiri do 13 puta smanji broj mafijaških ubistava.

„Ove godine imate 12 puta manje mafijaških ubistava nego u vreme demokratskih režima. Policija je opremljenija nego ikad, ima plate veće nego ikad“, rekao je Vučić.

Šta kaže zakon

Prema Zakonu o radu, zaposleni kome je određen pritvor udaljuje se sa rada dok traje pritvor. Zaposleni, stoji u zakonu, može privremeno da bude udaljen sa posla i ako je protiv njega započeto krivično gonjenje u vezi s delom počinjenom na radu. U tom slučaju udaljenje može da traje do pravosnažnog okončanja postupka. Dok je udaljen sa posla, zaposleni prima četvrtinu zarade ukoliko ne izdržava porodicu, odnosno trećinu ako je izdržava. U slučaju pravosnažnog oslobađanja ili odustajanja od gonjenja, zaposleni ima pravo na razliku između pune plate i one koju je primao dok je bio udaljen sa posla.

Vlast obećava bolje dane, analitičari tvrde - nismo ni blizu zemljama u regionu

AUTOR: Maja Đurić

Prema "ekonomskim prognozama" za Srbiju bi 2020. godina trebalo da bude bolja, a iz Vlade su više puta poručili da će bolje dane osetiti i građani Srbije. Vlast uverava da sledi godina u kojoj će životni standard biti bolji, u kojoj će penzije i plate u javnom sektoru biti veće, ali ekonomski analitičari nisu previše optimistični. Građani će, navode, živeti isto...

Na listi "novogodišnjih obećanja" predstavnika vlasti gotovo na samom vrhu je obećanje da će se baš u narednoj godini živeti mnogo bolje. I dok vlast to ponavlja iz godine u godinu, ekonomske analize ih demantuju. Da Srbija nije ni blizu zemljama u regionu po životnom standardu pokazuje poslednje istraživanje Fiskalnog saveta.

Životni standard, meren bruto domaćim proizvodom po stanovniku, u susednoj Rumuniji je 60 odsto iznad standarda u Srbiji, u Bugarskoj oko 30, a u Mađarskoj oko 80 odsto iznad standarda koji je u ovom trenutku u Srbiji, jer su te zemlje - prema Fiskalnom savetu - od 2010. godine ostvarile ukupan ekonomski rast u proseku 35 odsto, a Srbija 20 odsto.

Iako predsednik Fiskalnog saveta Pavle Petrović za magazin "Biznis" navodi da Srbija može da, kako kaže, "dobaci" do rasta od oko pet, realan rast srpske privrede je tek 3,5 odsto BDP-a. Petrović upozorava da je i prema ocenama Svetske banke, Srbija među najlošije ocenjenim zemljama u Evropi. "Uloga Vlade, pre svega, jeste da obezbedi uslove za brz ekonomski rast koji je rasprostranjen na sve delove privrede, ali ona to godinama ne uspeva. Stvaranje uslova za dugoročno snažan i rasprostranjen privredni rast mnogo je važnije pitanje od toga kolika će biti stopa rasta u jednoj godini ili jednom kvartalu. Privredni rast zavisi od više činilaca, ali dva se naročito izdvajaju - visoka korupcija i nedovoljna vladavina prava", kaže Petrović.

U takvom privrednom ambijentu, privatni sektor nije dovoljno ni stimulisan ni motivisan da investira, a uz Svetsku banku, MMF i Fiskalni savet ukazuje na to da bez većih domaćih investicija, u Srbiji neće biti snažnijeg rasta.

"Činjenica je da je Srbija, kada pogledamo postkrizni period, imala stope rasta koje su u nekom proseku bile oko dva odsto. Sa takvim stopama rasta vi ne možete da očekujete da ćete imati visok životni standard svojih građana. Rumunija koja, kako kažu, ima 60 odsto veći standard od nas je u otprilike tom istom periodu, pa i ranije, redovno beležila privredni rast koji je bio preko četiri odsto, pa su čak jednom dostigli i sedam odsto, ako se ne varam... To su stope koje su za nas u praksi nezamislive", navodi Aleksandar Milošević, ekonomski urednik dnevnog lista Danas.

Kroz prizmu državnog budžeta - povećanje životnog standarda stanovništva za vlast prioritet je broj jedan, međutim, kroz prizmu kućnog budžeta, slika je sasvim drugačija. Za većinu građana u Srbiji, debljina novčanika krije odgovor na pitanje: kakav je životni standard i da li građani makar naziru "iskrice" zlatnog doba?